

Ay Taşı Prensesi

Yavuz DEMİRKIRAN

Ay Taşı Prensesi

Yavuz DEMİRKİRAN

Uzak bir diyarda, bir tepenin üzerinde bir kale vardı. Kuleleri gece gündüz ışıkla parlıyordu. Işık, büyük salonda süzülen büyülü bir ay taşından geliyordu. Gümüş sarısı saçları ve sıcak gülümsemesiyle Prenses Selene, onun parlamasını izlemeyi çok severdi. Ay taşı kalenin kalbiydi ve herkes onun ışığında kendini güvende hissedirdi.

Prenses Selene nazik ve meraklıydı. Açık kahverengi teni ve her şeyi fark eden büyük mavi gözleri vardı. Yanaklarında hilal şeklinde küçük çiller vardı. Gümüş şeritli açık mavi bir elbise ve ay şeklinde bir kolye takıyordu. Annesi Kraliçe Luna, kaleyi bilgece yönetiyordu. Kraliçe çivit mavisi bir elbise ve örgülü tacında gümüş bir taç halkası taşıyordu.

Bir sabah Selene büyük salona seke seke girdi. Ay taşı gümüş hilal yatağında süzülüyordu ama parıltısı solgundu. İnci gibi yüzeyindeki çatlaklar yorgun görünüyordu. Selene şaşkınlıkla nefes aldı. 'Olamaz! Ne oldu?' diye fısıldadı. Ay taşının yüzü uykulu görünüyordu ve gülümsemesi solmuştu. Selene yardım etmesi gerektiğini biliyordu.

Selene arkadaşı Toby'yi bulmaya kořtu. Toby, dađınık kıvıl sađlı ve aralıklı dişleriyle gülümseyen neřeli bir kale yardımcısıydı. Küçük pirinç fenerini gün ışığında bile her yere taşırdı. 'Toby, ay taşı parıltısını kaybediyor!' dedi Selene. Toby'nin yeřil gözleri kocaman açıldı. 'Kraliçeye söylemeliyiz!' diye bađırdı. Ayak sesleri yankılanarak Kraliçe Luna'nın odasına kořtular.

Kraliçe Luna endişeli kehribar gözleriyle dinledi. 'Ay taşı daha önce hiç sönmemişti,' dedi yumuşak bir sesle. Nazıkçe elini Selene'nin omzuna koydu. 'Nedenini bulmalıyız.' Selene başını salladı. Kaleye baktı. Her oda ışıkla doluydu. Boş koridorlarda lambalar yanıyordu. Kullanılmayan odalarda mumlar titriyordu. 'Ne kadar çok ışık boşa gidiyor!' diye düşündü Selene.

Selene arařtırmaya karar verdi. Dikkatle izleyerek kalede yürüdü. Mutfakta on lamba parlıyordu ama sadece bir aşçı çalışıyordu. Kütüphanede her masada mumlar yanıyordu ama kimse okumuyordu. Balo salonunda avizeler parlıyordu ama oda boştu. 'Ay taşının ışığı boşa harcanıyor,' dedi Selene Toby'ye. 'Onu kurtarmalıyız.'

Toby hevesle başını salladı. 'Ne yapabiliriz?' diye sordu. Selene derin düşündü. 'Sadece ihtiyacımız olan ışığı kullanmalıyız,' dedi. 'Boş odalardaki lambaları kapatarak başlayalım.' Böylece Selene ve Toby odadan odaya gittiler. Kimsenin kullanmadığı lambaları kapattılar. Gereksiz mumları söndürdüler. Yavaş yavaş kale biraz karardı ama kimse aldırmadı.

Başta bazıları homurdandı. 'Çok karanlık!' dedi aşçı. Ama Selene açıkladı: 'Ay taşı yorgun. Işığını korumalıyız.' Aşçı başını salladı. 'Yemek yapmak için sadece bir lambaya ihtiyacım var,' dedi. Fazla lambaları kapattı. Toby sırttı. 'Gördün mü? Çok kolay!' Yolunu aydınlatmak için piring fenerini taşıdı. Ay taşının parıltısı biraz daha parladı.

Selene, Kraliçe Luna'dan bir kural koymasını istedi. 'Sadece ihtiyacımız olan ışığı kullanalım,' dedi. Kraliçe Luna gülümsedi. 'Bu çok akıllıca bir plan, benim zeki kızım.' Herkesi büyük salona çağırdı. 'Bundan sonra bir odadan çıkarken ışıkları kapatın. Sadece gerektiği kadarını kullanın.' Herkes kabul etti. Ay taşını kurtarmak istiyorlardı. Kale değişmeye başladı.

Toby sorumluluęu üstlendi. Herkese lambaları kapatmalarını hatırlattı. 'En son çıkan, ışığı kapatır!' diye seslendi. Karanlık koridorlarda yolunu bulmak için pirinç fenerini taşıdı. İnsanlar güldü ve yardım etti. Boş odalardaki ışıkları kapattılar. Güneş ışığının girmesi için perdeleri açtılar. Selene gülümsedi. Ay taşının parlaltısı her gün biraz daha güçlendi.

Günler geçti ve ay taşı hâlâ yorgun görünüyordu. Selene endişelendi. 'Başka bir şey mi var?' diye merak etti. Ay taşının yanına oturdu, uykulu yüzünü izledi. Sonra hafif bir çatlak fark etti. 'Ah! Sadece yorgun değilsin—yaralanmışsın!' diye fısıldadı. Ay taşının iyileşmek için zamana ihtiyacı vardı. Daha az çalışması gerekiyordu. Selene daha da çok çabalamaları gerektiğini biliyordu.

Selene herkesi bir araya çağırdı. 'Daha da az ışık kullanmalıyız,' dedi. 'Lambaları paylaşalım ve mumları sadece gerektiğinde kullanalım.' Kraliçe Luna başını salladı. 'Bunu birlikte yapabiliriz.' Toby sevinçle bağırdı. 'Bunu bir oyuna dönüştürelim! En çok ışığı kim tasarruf edebilir?' Herkes katıldı. Lambaları paylaştılar ve fazla ışıkları kapattılar. Kale daha da loşlaştı ama kalpler aydınlıktı.

Yavaş yavaş ay taşı daha parlak parlamaya başladı. Çatlakları düzeldi ve gülümsemesi geri döndü. Işık kaleye yayıldı, sıcak ve altın rengi. Selene ellerini çıırttı. 'İşe yarıyor!' diye bağırıldı. Toby feneriyle dans etti. Kraliçe Luna ışıldadı. 'Ay taşı kurtardın, Selene.' Bütün kale yeniden mutlu, parlayan bir yuva gibi hissettirdi.

O günden sonra kale ışığı akıllıca kullandı. İnsanlar bir odadan çıkarken lambaları kapattılar. Mumları paylaştılar ve perdeleri açtılar. Ay taşı mutlu bir şekilde parladı, ışığı hiç solmadı. Selene herkese değerli şeylerin akıllıca kullanılması gerektiğini öğretti. Kraliçe Luna duyurdu: 'Ay taşımıza her zaman iyi bakacağız.' Ve herkes sevinçle bağırdı.

Prenses Selene ay taşının yanında durdu, yumuşak ışığı yüzüne vuruyordu. 'Artık güvendesin,' diye fısıldadı. Ay taşının gülümsemesi büyüyor gibiydi. Toby koşarak geldi. 'Kale çok güzel görünüyor!' dedi. Selene başını salladı. 'Çünkü hep birlikte çalıştık.' Kraliçe Luna kızına sarıldı. 'Sen bilge bir prensesin, Selene.' Kale sıcak, istikrarlı bir parıltıyla parladı.

Ve böylece kale sonsuza dek mutlu bir şekilde parladı. Ay taşı yatağında parlak bir şekilde süzüldü ve herkes Selene'nin dersini hatırladı. Sadece ihtiyaç duydukları ışığı kullandılar ve hiçbirini boşa harcamadılar. Selene gülümserken ay şeklindeki kolyesi parıldı. 'Değerli şeyler akıllıca kullanılmalıdır,' dedi. Ve kale sevgi ve ışıkla sonsuza dek parladı.